

60% er antallet af mistanker om kriminalitet mod 10-14-årige faldet siden 2006.

6% er den registrerede kriminalitet begået af 10-17-årige faldet siden 2012.

Kilde: Justitsministeriet

LEDNINGSNET. Hurtige bredbåndsforbindelser er blevet et stort attraktiv for kommunerne. Det kan trække både flere borgere og mere erhverv til. Hvis den digitale infrastruktur derimod ikke fungerer, søger de andre steder hen. Arkivfoto: Thomas Borberg

Værktøjskasse. Sådan får vi hurtigere bredbånd

Det er nu et år siden, at regeringen fremlagde sin bredbåndsplan. Men hvad er status på kommunernes arbejde med at udbrede højhastighedsbredbånd?

ANALYSE

Regeringens bredbåndsplan indgår kommunerne som en central aktør, når det gælder om at sikre, at vi i Danmark får en digital infrastruktur i verdensklasse. Planen fokuserer blandt andet på, at kommu-

THOMAS WOLDIDERICH

nerne, når de indkøber bredbånd til egne institutioner (skoler, borgerservicecentre, sundhedshuse, biblioteker osv.) eller medarbejdere, samtidig bør stille krav til ordentlig bredbåndsdækning i områder af kommunen, hvor der er erhverv, men dårlig dækning.

Kravene til dækningen skrives ganske enkelt ind i de enkelte kommuners udbudsmateriale. Hvis man som kommerciel bredbåndsudbyder vil have den lukrative del af udbuddet (kommunens egne institutioner), ja, så må man tage de dårligt dækkede områder med i købet.

Med et populært udtryk kan man sige, at kommunerne derved kan lave *intelligente bredbåndsudbud* ved at bruge den købekraft, de besidder. At kommunerne – på en intelligent måde – har mulighed for at fremme bredbåndsudviklingen, har Erhvervsstyrelsen for nylig slået fast i en vejledning til erhvervsfremmeloven. Den mulighed skal kommunerne naturligvis udnytte, for det vil gavne både kommunens borgere og dens erhvervsliv.

FOR KOMMUNERNE er der meget på spil. Det gælder bosætning og erhvervs klima, for er den digitale infrastruktur ikke god nok, risikerer kommunerne, at borgere og virksomheder søger andre steder hen. For at hjælpe bredbåndsudviklingen på vej gennem intelligente udbud er der imidlertid tre centrale værktøjer, som kommunerne bør få optimeret.

Det drejer sig om kapital, kortlægning og kompetencer.

■ **Kapital.** En afgørende forudsætning for, at de 98 danske kommuner kan påtage sig opgaven med at få fremmet udbredelsen af bedre bredbånd, er adgang til den fornødne kapital. De kommunale udbud kræver en betydelig investering for kommunerne – og gevinsterne kommer ikke over natten, men løbende, i takt med at den forbedrede digitale infrastruktur skaber vækst og effektivisering. I aftalen mellem regeringen og KL om kommunernes økonomi for 2014 er der alene sat en lånepulje på 50 millioner kroner af til kommunernes fremme af

bredbånd i land- og yderområderne i Danmark. Selvom det er en god begyndelse, er puljens størrelse på ingen måde nok til, at kommunerne kan sætte handling bag de gode intentioner i regeringens bredbåndsplan. Kommunerne skal have nogle bedre lånemuligheder i sigte, så de kan agere intelligent og investere langsigtet.

■ **Kortlægning.** En anden udfordring, kommunerne har, er overblik. I dag ved kommunerne ikke, hvor skoen trykker i forhold til dårlig bredbåndsdækning in-

den for kommunegrænsen. Borgmestren modtager måske nogle breve fra borgere eller hører på folks frustrationer over langsomme eller ikkeeksisterende bredbåndsforbindelser nede i den lokale købsmand, men et samlet overblik har kommunerne ikke. Jo mere detaljeret overblik over hvor i kommunerne bredbåndshullerne befinder sig, desto mere præcise kan kommunerne være i deres dækningskrav i kommunale bredbåndsudbud. Denne detaljeringsgrad vil direkte medføre væsentlige besparelser for kommunerne, da udbudsprisen alt andet lige vil blive minimeret ved øget detaljeringsgrad. Ja, man kan gå så langt som til at sige, at hele forudsætningen for at intelligente udbud med dækningskrav er, at man har en detaljeret kortlægning. Regeringen varslede med bredbåndsplanen fra marts 2013 en detaljeret bredbåndskortlægning, som forventes offentliggjort i løbet af 2014, men det kan næsten ikke gå hurtigt nok.

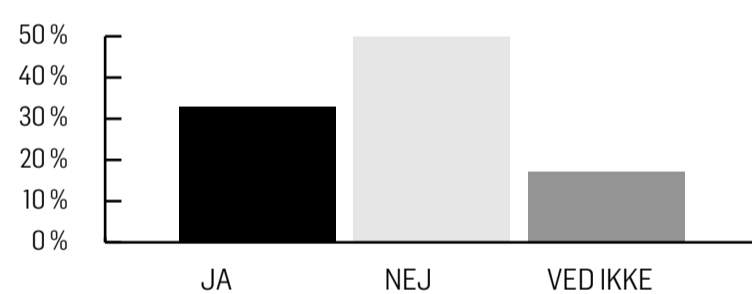
■ **Kompetencer.** Sidst, men ikke mindst er der behov for én indgang til alle de regler, vejledninger, lovgivning m.v., som findes på bredbåndsområdet. Det spænder i dag over en lang række forskellige

ministerier og styrelser, herunder Erhvervs- og Vækstministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter samt Økonomi- og Indenrigsministeriet. Hertil skal lægges Erhvervsstyrelsen, Konkurren- og Forbrugerstyrelsen, NaturErhvervsstyrelsen m.fl. En tværministeriel bredbåndstaskforce vil kunne fungere som én samlet indgang for navnlig kommunerne, men også andre interessenter på bredbåndsmarkedet. Taskforcen kan sikre en hurtig og koordinerende indsats på tværs af ministerier, styrelser og kommuner. Mange af de problemer, kommunerne står over for, er jo de samme på tværs af de 98 danske kommuner.

NU, HVOR kommunerne er kommet på den politiske radar, når det gælder bredbåndsudviklingen, er det vigtigt, at de gives de rette værktøjer til at spille den nøglerolle, de politisk er tiltænkt. Det kan mere detaljeret kortlægning af bredbånds-dækning i Danmark, bedre kapitalmuligheder og en one-stop-shop-bredbåndstaskforce være med til at løfte. analyse@pol.dk

Thomas Woldiderich er chefkonsulent, cand.merc.jur., i Dansk Energi.

Andel af danskerne, der anser langsomt bredbånd som udslagsgivende i forhold til at flytte til et givent område

Kilde: Usermed/Dansk Energi, 2014

... Svenskerne tør ikke debattere indvandring

Svenska Dagbladet, Göteborgs-Posten, Sydsvenska Dagbladet, Aftonbladet og Expressen. Desuden, i det første tilfælde, et par større regionale aviser.

I næsten alle tilfælde lød begrundelsen, at det ikke var muligt at bringe artiklen »af pladsgrunde«, eller afslaget lød simpelthen: »Vi siger nej tak til dit tilbud.«

Derfor skrev jeg i en mail til samtlige redaktioner, at jeg nu måtte indse, at de ikke ville offentliggøre fakta om den svenske indvandring, som de anser for at være ubehagelige, og tilføjede: »Det er meget sørgeligt og bedragerisk, at en debatside gør det modsatte af det, den giver sig ud for at gøre, og i stedet undgår at offentliggøre oplysninger om en sag, der er så afgørende for det svenske samfunds fremtid. Jeg ved, at jeg langt fra er den eneste, der undrer sig over, hvad formålet med sådan en mørklægning kan være.«

Den ENESTE redaktion, som svarede, var Göteborg-Posten, der påpegede, at jeg tog fejl, da de tidligere havde optaget nogle af mine indlæg, men at de nu havde »ekstremt dårlig plads«, og at meget andet »står i kø til at blive offentliggjort.«

Det skal retfærdigvis siges, at Göteborg-Posten er det eneste af de større svenske dagblade, som har haft en dør på klem for kritiske artikler om asyl og migration.

Her er det debatindlæg, som svenskerne ikke måtte se:

Skal Sverige udvikle sig til en humanitar stormagt?

Jeg måtte indse, at redaktionerne ikke ville offentliggøre fakta om den svenske indvandring, som de anser for at være ubehagelige

imødekommes, fører det næsten uden undtagelse til permanent opholdstilladelse og i forlængelse heraf svensk statsborgerskab og dernæst familiesammenføring.

I år har rekordmange asylansøgere fra Syrien fået permanent opholdstilladelse. Mens Sverige mellem januar og november 2013 gav permanent opholdstilladelse til 10.379 syriere, fik 135 syriere ophold i Finland.

Sverige tager imod 77 gange så mange syriere som Finland, der har tilsluttet sig samme internationale konventioner og har en udlændingelov, som ligner Sveriges. Til sammenligning gav Danmark og Norge i samme periode asyl til henholdsvis cirka 1.000 og 646 syriere.

I hele perioden fra den syriske borgerkrig begyndte i marts 2011, har Sverige givet permanent opholdstilladelse til cirka 15.000 syriske asylansøgere, mens det tilsvarende antal i Danmark, Norge og Finland er hhv. 2.000, 900 og 300.

Ser man på det samlede tal siden borgerkrigens begyndelse, har 23.700 syriere fået

permanent opholdstilladelse i Sverige. Det samlede antal omfatter også pårørende og kvoteflytninge. I 2014 regner Migrationsverket med, at yderligere 22.000 syriere vil søge asyl i Sverige. Hovedårsagen til den konstante tilvækst er, at alle asylansøgere fra Syrien og endda Eritrea nu i princippet får permanent opholdstilladelse.

Sverige er det eneste EU-land, der fører en så lempelig asylpolitik. Hidtil har Sverige været det land i Vesten, som tog imod flest asylansøgende irakere, somaliere og såkaldte uledsagede flygtningebørn.

Nu tager vi også imod flest syriere. I takt med at asylindvandringen får karakter af en lavine, er det ikke kun antallet, men også antallet af bevilgede asylansøgninger, der stiger. I november 2013 var det rekordhøjt: 62 procent. Det tilsvarende tal var i januar 2012 23 procent.

Siden september 2013 har i gennemsnit mindst 1.800 personer om ugen søgt asyl i Sverige. Hvis vi i lyset af de aktuelle tal sætter tallet til maks. 69.000 næste år, bliver Sverige ved med at spille i sin helt egen liga.

Når jeg nævner i denne statistik, er det for at vise, at Sverige, især i forhold til sit befolkningstal, indtager en ekstrem rolle i den vestlige verden, når det gælder modtagelse af flygtninge. Ifølge FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, har Sverige i mange år ligget i top, når det gælder antal asylansøgere per indbygger.

»De vil til EU, de vil til Sverige«, sagde det svenske migrationsministeriums politiske rådgiver Johanna Sjö for nylig i svensk radio. Hun mente ikke, at der skal sættes en øvre grænse for, hvor mange der kan blive i landet, og at man skal tillade, at mennesker ikke bare flygter, fordi de er i livsfare, men

Sverige er det eneste EU-land, der fører en så lempelig asylpolitik

også fra økonomiske trængsler. Problemet, der ikke diskuteres i vælgeres påhør, er prisen og konsekvensen af denne opfattelse. Ude i samfundet lyder der stadig mere overraskede røster. For nylig advarede historieprofessor Ni-all Ferguson i magasinet Neo mod, at resultatet af en så uhæmmet indvandring kombineret med vores fejlslagte integration kan få katastrofale følger med eksplosioner af vold i vores byer. Som yderligere sammenligningsgrundlag kan det nævnes, at Sverige i år har bevilget cirka 15 gange så mange opholdstilladelse til asylansøgere som Finland med dets 1.530 tilsagn, 10 gange så mange som Danmark og 5 gange så mange som Norge med hhv. 2.500 og 4.450 tilsagn.

Nu giver regeringen Reinfeldt den virkelige gas. Er det en position som humanitær stormagt, man stræber efter? Er der virkelig ingen offentlige myndigheder, som skal tage sig af og beskytte asylansøgere og de følgende familiesammenføringer?

Det må være et rimeligt krav, at migrationsminister Tobias Billström gør rede for regeringens dagsorden.

TIL SIDST blev artiklen bragt i bladet Dagens Samhälle, som sendes ud til chefer i den offentlige forvaltning og lokalpolitikere. Men de store aviser afviste den blankt.

For nylig blev Migrationsverkets administrerende direktør, Mikael Ribbenvik, i et interview på svensk tv spurgt om, hvor-

vidt man kan forestille sig en øvre grænse for, hvor mange syriere Sverige kan tage imod. Ribbenvik forklarede den medføle og fuldkommen enige journalist, at der ikke er nogen grænser for Sveriges modtagelse.

Samme type følelseladede argumenter fra vores magthavere hørte jeg, da jeg for nylig deltog i et debatprogram på svensk tv for at diskutere det, der nu kaldes »holdningskorridoren« i Sverige. »Er der grænser for, hvad man må mene offentligt i Sverige, og bliver visse holdninger udelukket?« var et af de spørgsmål, tilrettelæggeren havde taget op med henvisning til vores bog og mediernes mørklægning af indvandringen og dens konsekvenser.

I panelet, som bestod af otte personer, sad blandt andre Eva Hamilton, administrerende direktør i Sveriges Television, Sveriges Radios leder, Cilla Benkö, og Aftonbladets chefredaktør, Jan Helin.

Efter en længere principiel diskussion fik jeg ordet for en kort bemærkning og fortalte, at jeg er blevet kontaktet af flere succesfulde journalister, som fortalte mig, at de ikke tør sige deres mening om indvandringen af frygt for at miste deres arbejde eller blive frosset ude.

AF SAMME GRUND havde flere journalister takket nej til at bidrage til en antologi af allerede udgivne artikler, som Karl-Olov Arnstberg og jeg ville udgive.

For eksempel sagde en korrespondent ved en af vores største aviser, at hvis bare en af hendes chefer vurderede, at hun befandt sig i en sammenhæng, hvor det, hun sagde, kunne udlægges som fremmedfjendsk eller nationalistisk, ville hun

Jeg er selv blevet nægtet arbejde i det offentlige på grund af mine debatindlæg. Rædsdens kultur råder

få alvorlige problemer med at beholde sit arbejde.

Reaktionerne fra de høje chefer i debatstudiet viste, at de tilsyneladende er fuldstændig uvidende om, at denne virkelighed eksisterer, og at de efter alt at dømme heller ikke har nogen større faktisk viden om indvandringspolitikken.

Aftonbladets Jan Helin fremhævede sig selv som forkæmper for »ligeværd«. Problemløsningen med angstelige journalister, som er nødt til at arbejde i et repressivt klima, blev affærdiget som en vildfarelse. »Patetisk«, sagde Jan Helin smagrende. »Nonsens!«, fnøs Eva Hamilton.

De chefer, der deltog i debatten på svensk tv, er repræsentative i den forstand, at de og deres ligesindede lever i en verden, hvor de indbyrdes bekræfter hinanden.

Det surrealistiske indtryk af deres uvilje mod selvkritisk refleksion blev yderligere forstærket dagen efter programmet. Da fortalte en anerkendt journalist, som havde set programmet, mig, at hans chef havde forbudt ham at skrive om vores bog.

Sådan ser tingene ud i vore dages Sverige. Jeg er selv blevet nægtet arbejde i det offentlige på grund af mine debatindlæg. Rædsdens kultur råder.

GUNNAR SANDELIN

Oversættelse: Lorens Juul Madsen